

VUSLAT

Yıl 1- Sayı 1- Haziran 2018



**“Ey vuslat! O âşıkları efsununa ram et!
Ey tatlı ve ulvi gece! Yıllarca devam et!”
Yahya Kemal Beyatlı**

Rize Çay Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi Yayını

ÇAYKUR

HER DEM
Yeşil

*yeni
ambalaj*

DOĞAL ANTİOKSİDAN



www.caykur.gov.tr

GÜNGÖR

OTOMOTİV İNŞAAT



Hüseyin GÜNGÖR : 0 532 595 81 80
Ali GÜNGÖR : 0 532 294 29 23
Aptullah GÜNGÖR : 0 542 711 72 92

Tel: 0 464 223 52 96 - 223 54 31 Faks: 0 464 223 39 22
Sahil Yolu Cad.Menderes Bulvarı (Liman Karşısı)No: 122 RİZE

PIRLANTA

HOŞGELDİNİZ



TOSTÇU YAŞAR



ADİLİŞİK®

MİNES KONFEKSİYON

Temel Y. HACIÖMEROĞLU

Tel : 0464 214 28 20
Gsm: 0532 733 90 70
Atatürk Cad. No:430 RİZE
e-mail : adltemel@hotmail.com



OVİT

turizm

RST

TAŞIMACILIK

www.ovitturizm.com

YeşilCar

OTO KİRALAMA



**YURT İÇİ VE YURT DIŞI
UÇAK BİLETİLERİ SATIŞI**

Günöbirlük Turlar
Kültür Turları
Okul Gezileri
Okul Rezervasyonları

Rent A Car
Öğrenci Servisi
Tur Organizasyonları
Yayla Turları

TURKISH
AIRLINES



PEGASUS
AIRLINES



ANADOLUJET

atlasjet

Onurair

Cumhuriyet Cad. Atatürk Heykeli Karşısı 142/B RİZE
Tel: 0464 214 84 41 - 0464 216 00 53 Fax: 0464 217 03 23

TÜRSAB

TÜRKİYE BÖYHAY KEDTİLARI BİRLİĞİ
ASSOCIATION OF TURKISH TRAVEL AGENTS

RİZE ÇAY MESLEKİ VE TEKNİK ANADOLU LİSESİ



“Gençlerle Baş Başa”

“Arkadaşın kötüsü çalışanlardan rahatsız olur, muvaffak olanları hiç belli etmeden kıskanır, muvaffak olmayı küçümsemek ve alaya almak suretiyle intikam alır. Seni kendine benzetmek ve kendi düştüğü çukura sürüklemek için başvuracak çare arar. Sözleri ile ve yaşayış tarzı ile manevi enerjini kırar ve sende haince bir ruhi gevşeklik yaratır. Sözün kısası, inan ki kötü arkadaş bir gencin hayatında rastlayacağı en büyük bahtı karalıktır. Hele tembellikle arkadaşın kötüsü birleşir de yakana ikisi birden yapışırsa, her biri bir ömre yeten bu iki şerir (kötülük işleyen) düşmandan kendini kurtarma çok güç olur.

Sözlerime kulak ver; arkadaş olacağın kimsede arayacağın şartlar; çalışkanlık, dürüstlük ve iyilik-severlik olsun. Bu meziyetlerle (üstün özelliklerle) bezenmiş olan bir insan, diğer bütün iyi vasıflara (özelliklere) da haiz (sahip) demektir. Bunu unutma ve bu şartı bulamadığın kimse ile sakın arkadaş olma.”

Ord. Prof. Dr. Ali Fuat BAŞGİL



VUSLAT

Yıl:1-Sayı:1-Haziran 2018

İMTİYAZ SAHİBİ

Mine HACİÖMEROĞLU

Okul Müdürü

EDİTÖR

Onur KELEŞ

Türk Dili ve Edebiyatı

Öğretmeni

GRAFİK-TASARIM

Ayşe KELEŞ

Bilişim Teknolojileri

Öğretmeni

YAYIN KURULU

Ayşegül İrem KAZDAL

Şeydanur BALTÜRK

Şevval SANCAKTUTAR

Çağla YILDIZ

Mine YANIK

Yaren ÖZER

Pelin ÖZKUŞ

Büşra ÇAVUŞOĞLU

Büşra ÇAP

Beray ÖZTÜRK

Melike YAZICI

Emirhan MEMİŞOĞLU

İLETİŞİM

Çay Mesleki ve Teknik

Anadolu Lisesi

Hayrat Mah. Ziraat Sok.

Merkez/RİZE

Tel: 04642233528

Belgegeçer: 04642233527

*Dergimizin çıkarılmasında
katkıları bulunan sponsor-
larımıza teşekkür ederiz.*

İÇİNDEKİLER

- 2 **Başyazı** Mine HACİÖMEROĞLU
- 3 **Editörden** Onur KELEŞ
- 4 **Işık Dalı** İlhan GEÇER
- 5 **En Büyük Zenginlik** Şenol TOKLUOĞLU
- 6 **2017-2018 Eğitim Öğretim Yılı Kadromuz**
- 7 **Etkinliklerimizden Kareler**
- 8 **“Lambalı Kadın”: Florence Nightingale**
- 10 **Sevgi Dolu Bir Yürek: Otizm** Çağla YILDIZ
- 12 **Vatan Sağ Olsun!** Emirhan MEMİŞOĞLU
- 13 **Öyle miyiz?** Ayşegül İrem KAZDAL
- 13 **Unutulanların Sesi** Şeydanur BALTÜRK
- 13 **Duyacaksın** Pelin ÖZKUŞ
- 14 **Ölüme Beş Kala** Kübra ULUDAĞ
- 15 **Müstesna Beyitler** Bir Beyit Bir Hikâye
- 16 **Her Şeyden Biraz** Halit Selim DÖNMEZ
- 18 **Şehitlerin Armağanı** Şevval SANCAKTUTAR
- 20 **Hayat** Behzat AKTURA
- 22 **Bizden Biri** Beray ÖZTÜRK-Büşra ÇAP
- 24 **Türkülerimizin Hikâyeleri “Mihriban”**
- 26 **Kaybedenler Kulübü** Mine YANIK
- 28 **Duam** Şevval SANCAKTUTAR
- 29 **N’olur** Yaren ÖZER
- 30 **Yüz On İki** Celalettin CEYHAN
- 31 **Ölüm Kalım Meselesi** Büşra ÇAVUŞOĞLU
- 32 **Fatih Döneminin Ünlü Hekimi**
“Sabuncuoğlu Şerefeddin”
- 34 **Okunası Kitaplar**
- 35 **D’okunası Cümleler**
- 36 **Bulmaca**

BAŞYAZI



Değerli Meslektaşlarım, Kıymetli Veliler ve Sevgili Öğrenciler,

Dergimiz aracılığıyla sizlere “merhaba” demekten büyük bir mutluluk duyuyorum.

Sağlık hizmetleri, bireylerin ve toplumun sağlığını korumak ve sağlık düzeyini yükseltmek amacıyla verilir. Bu amacın gerçekleşmesinde, sağlık hizmetlerinin sunucuları olan sağlık personellerinin eğitimi önemli yer tutar. Çünkü sağlık hizmetlerini diğer hizmet birimlerinden ayıran ve önemli kılan, bu hizmetin doğrudan insan yaşamı ve insan sağlığına yönelik olmasıdır.

Okulumuzun misyonu; Türk Milli Eğitiminin genel ve özel amaçları doğrultusunda, etkili iletişim kurabilen, sorumluluk duygusu yüksek, kendine güveni tam, araştıran ve üreten, kendisi ve toplumla barışık, mesleğiyle ilgili yenilik ve gelişmeleri yakından takip eden, sürekli kendini yenileyen, Atatürk ilke ve inkılâplarına ve Cumhuriyetimizin temel değerlerine yürekten bağlı, vatansever, milli, manevi, ahlâki ve insani değerleri benimseyen sağlık meslek elemanları yetiştirmektir.

Vizyonumuz; sağlık sektöründe tercih edilen, girişimci ve katılımcı, meslek etik ve ahlaki kuralları benimseyen, bilgi ve beceriyle donanımlı, kendini yenileyen sağlık elemanı yetiştiren bir okul olmak.

Çay Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi olarak bizler; bilgi toplumunun gün geçtikçe artan bilgi arayışını karşılayabilmek, eğitim, öğretim, topluma hizmet sorumluluğumuzu eksiksiz bir şekilde yerine getirmek istiyoruz. Değerlerimiz doğrultusunda dürüst, tarafsız, adil, sevgi dolu, iletişime açık, çözüm üreten, yenilikçi, önce insan anlayışına sahip bireyler yetiştirmek bizim temel hedefimizdir.

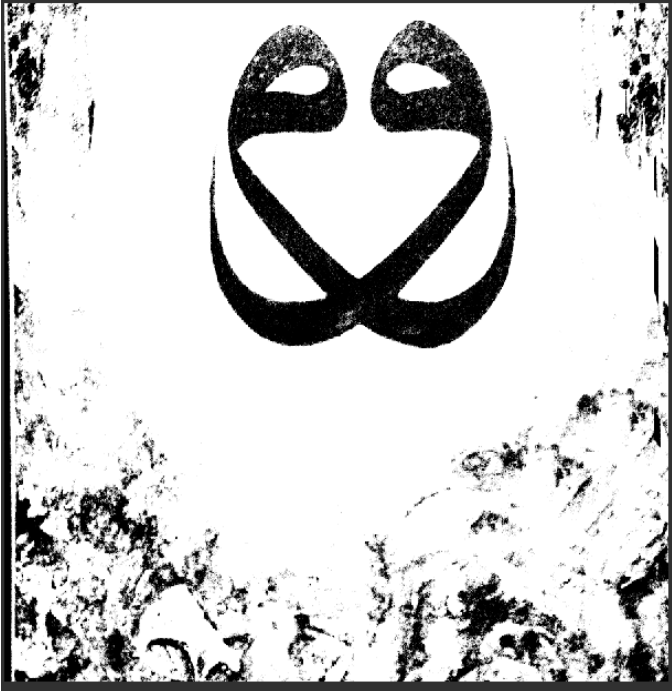
Bir sonraki sayımızda görüşene kadar esen kalmanızı dilerim. Saygılarımla...

“**EĞİTİM** uzun bir yol

Bu yolda **SAĞLIKLI** ol.“

Mine HACİÖMEROĞLU
Okul Müdürü

Editörden



Vuslat... Ne efsunkâr bir kelime!.. Kimisi için eş, evlat, ana, baba; kimisi için imkânsız bir sevdâ... Nihayetinde Yaradan'a kavuşma... "Aşkın ilacı vuslattır" derler de âşık vuslat ne ola? Yılmadan, yıkılmadan, mâşuk uğruna çekilen çile, eza, cefa...

Değerli okurlarımız, "çölde bir damla su" olmasını umduğumuz dergimizin ilk sayısıyla karşınızdayız ve sizlerle göl olmaya talibiz. Öncelikle dergimizin çıkarılmasında, fikir aşamasından bitim aşamasına kadar emeği geçen başta Okul Müdürümüz Mine HACİÖMEROĞLU olmak üzere Bilişim Teknolojileri Öğretmeni Ayşe KELEŞ'e ve yazılarıyla dergimizi anlamlandıran öğrenci, öğretmen ve dostlarımıza teşekkür ederiz. Yoğun, yorucu, özverili ve keyifli bir çalışmanın neticesi olarak böyle bir dergiyi sizlerle buluşturmanın mutluluğunu yaşıyoruz. "Bir hoş sadâ" bırakmak maksadıyla ortaya koyduğumuz ürünümüzü beğeneceğinizi ve takdir edeceğinizi ümit ediyoruz.

Dergimizin ilk sayısını, 2016 yılında elim bir kaza sonucu kaybettiğimiz Songül AYAN öğretmenimize ithaf etmeyi uygun gördük. Düşünen, düşündüğünü anlamlandıran, yorumlayan ve uygulayan bir tavırla yola çıktık. Keyifle okunan, biraz da gönlümüze dokunan metinlerle hem akla hem de kalbe seslenmeye gayret ettik. İçeriği oluştururken "Müstesna Beyitler", "Türkülerimizin Hikâyeleri", "Okunası Kitaplar", "D'okunası Cümleler" gibi sürdürülebilir ve geliştirilebilir bölümlere yer vermeye de özen gösterdik.

Evet... İlkler genellikle, keşfin verdiği heyecanlar ve bir o kadar da bilinmezliklerle doludur ki bizi, dergiyi çıkarma noktasında cesaretlendiren de bu heyecan ve bilinmezliklerdir. Dergimizin ilk sayısındaki kalem hatalarını- *varsa* -mazur görmenizi istirham ediyor, bir sonraki sayımızda görüşmek ümidiyle sizlere şiir tadında günler diliyoruz.

Onur KELEŞ
Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni



Melike YAZICI-11/F

IŞIK DALI

Ellerin vardır öğretmenim,
Memleketin alın yazısını yazar.
Dağıtır kopkoyu karanlıkları,
Ellerin yüreklerimizde bahar.

Gözlerin vardır öğretmenim,
İleri ve aydın ufuklara bakan gözlerin,
Boğar ışığını yobazlıkların,
Mutlu yarınlar, muştular,
Sıcak ve derin.

Yüreğin vardır öğretmenim,
İçinde ne kötülük, ne karanlık, ne de kin.
Sevgiyle, iyilikle, bilimle dolu,
Hep vatan için çarpan yüreğin.

İlhan GEÇER

Elim bir kaza sonucu kaybettiğimiz Songül AYAN öğretmenimizin anısına...

EN BÜYÜK ZENGİNLİK

“Halk içinde muteber bir nesne yok devlet gibi/ Olmaya devlet cihanda bir nefes sıhhat gibi.”
sözüyle Kanuni Sultan Süleyman(Muhibbi) ne de güzel özetlemiş sağlığın önemini.

Sağlık; kişilerin bedensel, ruhsal ve sosyo-ekonomik yönden tam bir iyilik halinde bulunmasını ifade eder. Yani sağlık deyince sadece bedensel iyilik hali aklımıza gelmemeli. Ruhsal yapımız, sosyal ve ekonomik yapımız hepsi bir arada iyi ise biz sağlıklıyız demektir. Bedenen iyi olan bir birey sağlıklı çalışma koşullarına sahip ise ya da onu sürekli mutsuz ve huzursuz eden bir aile ya da iş ortamına sahip ise bu kişinin tam bir iyilik halinden söz edemeyiz. Sağlıklı insan mutlu, neşeli, canlı ve hareketli bir yapıya sahiptir. Sağlığımızı devam ettirmemizi sağlayan başka unsurlar da var tabi ki. Onlara değinmeden olmaz: Yeterli ve dengeli beslenmek, zararlı alışkanlıklardan uzak durmak, yeterince uyumak ve dinlenmek, spor yapmak, sağlıklı çevre koşulları, temiz su temini, atıkların uzaklaştırılması vb. Bu noktada sizlere okulumuzla ilgili kısa bilgiler vermek istiyorum. Okulumuzun niteliği gereği öğrencilerimiz, 4 yıl boyunca sağlıkla ilgili çeşitli başlıklar altında eğitim almakta ve aldıkları bu eğitim kapsamında öğrendiklerini, yaşam boyu kullanma becerilerini geliştirmekte ve kendilerini bir üst öğrenim kurumuna hazırlamaktadırlar. Yine okulumuz, il merkezinde ilk yardım merkezi olarak da faaliyet göstermektedir. Bu yönüyle de ilimizdeki okullardan gelen öğretmenlerimize verilen eğitimlerle öğretmenlerimizin, ilk yardım bilgi ve becerilerini kazanmaları hedeflenmektedir. Böylece okullarda yaşanabilecek bazı kazalarda ve yaralanmalarda, eğitim alan öğretmenlerimizin küçük ama önemli müdahaleleri ile daha kötü sonuçların ortaya çıkmasının engellenmesi amaçlanmaktadır.

İnsanlar çok eski çağlardan beri sağlığın önemini kavramışlardır. İlk çağlarda insan sağlığında meydana gelen bozulmaların doğaüstü güçlerden kaynaklandığına inanılırken günümüzde tıp bilminde yaşanan gelişmelerle birçok sorun nerede ise yok edilmiş, bir kısmının ise çözümünde sona yaklaşmıştır.

Tıp dünyası sadece hastalıkları iyileştirmek için çabalamamakta aynı zamanda sağlıklı halimizi devam ettirebilmemizin de yollarını aramaktadır. Bu kutsal görevlerinde, insanlığa katkılarından dolayı tüm bilim insanlarına teşekkürlerimi sunar, herkese sağlıklı bir ömür dilerim.

Şenol TOKLUOĞLU
Sağlık Hizmetleri Alan Şefi



2017-2018 EĞİTİM ÖĞRETİM YILI KADROMUZ

Mine HACİÖMEROĞLU

Okul Müdürü

Hüseyin YILDIZ

Müdür Yardımcısı

Sibel TOKLUOĞLU

Müdür Yardımcısı

Osman BAYKAL

Müdür Yardımcısı

Şenol TOKLUOĞLU

Sağlık Hizmetleri Öğretmeni

Ayşe ÖZDOĞAN

Sağlık Hizmetleri Öğretmeni

Atıf İNAN

Sağlık Hizmetleri Öğretmeni

Zeynep ÇOLAK KÖSOĞLU

Sağlık Hizmetleri Öğretmeni

Seray ALBAYRAK OCAK

Sağlık Hizmetleri Öğretmeni

İsmail KOÇ

Sağlık Hizmetleri Öğretmeni

Öznur GÜN İSLAMOĞLU

Sağlık Hizmetleri Öğretmeni

Fatma ADAR

Sağlık Hizmetleri Öğretmeni

Sibel SOYKAN

Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

Özge MERTTÜRK

Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

Onur KELEŞ

Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

Reyhan MOLLAÖMEROĞLU

Kimya Öğretmeni

Özlem ARIKAN

Felsefe Öğretmeni

Yılmaz OKUR

DİKAB Öğretmeni

Hatice BİLGİN

Beden Eğt.Öğretmeni

Ebru AKIN

Rehber Öğretmen

Nisanur TUNÇ

Rehber Öğretmen

Tolga AKALIN

İngilizce Öğretmeni

Hasret AYDIN

İngilizce Öğretmeni

Özgül DİLEK AKTEPE

İngilizce Öğretmeni

Eren YILDIRIM

Coğrafya Öğretmeni

Sema AKSU

Biyoloji Öğretmeni

Özgül KARAOĞLAN

Matematik Öğretmeni

Gökhan İNCE

Matematik Öğretmeni

Fatma ERDEM TOSUN

Matematik Öğretmeni

Ercüment PİŞER

Matematik Öğretmeni

Levent UĞUR

Fizik Öğretmeni

ETKİNLİKLERİMİZDEN KARELER



Okul Müdürümüz Mine HACİÖMEROĞLU ve İngilizce Öğretmenimiz Hasret AYDIN'ın SPAC Projesi Kapsamında Gerçekleştirdikleri İtalya Ziyareti



Meslek Liseleri Ailelerle Buluşuyor Projesi Kapsamında Düzenlediğimiz Ziyaret



Kitap Okuma Saati Etkinliğimiz



2017-2018 Eğitim Öğretim Yılı Mezuniyet Törenimiz



Sağlık Haftası İl Programı Kapsamında İsmail Kahraman Kültür Merkezinde Sahnelediğimiz Tiyatro



SPAC Projesi Kapsamında Düzenlediğimiz Kahvaltı Etkinliği



Huzur Evi Ziyaretimiz



112 Komuta Merkezine Düzenlediğimiz Gezi

MODERN HEMŞİRELİĞİN KURUCUSU “LAMBALI KADIN”: FLORENCE NIGHTINGALE

Kırım Savaşı cephede savaşmayan bir kahraman ortaya çıkardı: Florence Nightingale... Selimiye Kışlası'nda gece karanlığında yaralı askerlerin arasında dolaşırken elinde hep lamba taşıdığı için “Lambalı Kadın” olarak anılan hemşire Nightingale, modern hemşireliğin kurucusu olarak adını tıp tarihine altın harflerle yazdırdı.

Modern hemşireliğin temellerini atan Florence Nightingale 1820 yılında İtalya'nın Floransa şehrinde doğdu. Avrupa turunda olan İngiliz çift William ve Frances Nightingale, kızlarına bulundukları şehrin adını, yani “Florence” ismini verdi. Zengin ve asil bir ailesi olan Nightingale daha ufak yaşta babasından aldığı eğitimlerin yanı sıra matematik, din, felsefe, dil (Latince, Almanca, Fransızca, İtalyanca), tarih, müzik ve resim dersleri aldı. Matematik eğitimi özellikle sıkı tutulmuştu. Florence, dönemin ünlü matematikçileri James Sylvester ve Arthur Cayley'den eğitim aldı.

Hemşire Olmasını İstemeyen Ailesine Direndi



Ergenlik çağlarında aristokratik bir sosyal çevrede sıradan biri olmak istmediğini, daha yararlı biri olmak istediğini hisseden Florence, 1837 yılında günlüğüne şu notu düştü: “Tanrı benimle konuştu ve beni hizmetine çağırdı.” Bunun üzerine ne yapabileceğini düşündü ve insanlara yardım etmenin en doğru yolunun hemşire olmaktan geçtiğine karar verdi. 20 yaşına geldiğinde ailesinden hemşire olmak amacı ile izin istedi. Ancak ailesi Florence’ın hemşire olmasına karşı çıktı. Çünkü o dönemde hemşireler eğitimsiz, flörtöz ve çoğunlukla sarhoş olarak addediliyor ve toplum tarafından dışlanıyordu. Elit, zengin ve asil bir aileden gelen Florence’in hemşire olması pek mümkün görünmüyordu. 24 yaşında artık kendisi için en uygun durumun evlenmek olduğuna inanan ailesinin bu doğrultudaki çabalarına, uygun eş adaylarının kendisi ile evlenme isteklerine karşın hemşireliğin kendisi için en iyi seçim olduğuna karar verdi. Ailesinin kendisini bu amacından vazgeçirmek için düzenlediği Fransa, Almanya, Belçika ve İtalya gezileri sırasında hastaneleri incelemeyi başarmıştı. Eğitimli kadınların yaşamlarını hemşireliğe adayacağı bir Protestan rahibeleri grubu oluşturdu. Kararı kesindi, hemşire olacak ve savaştaki askerlere yardım edecekti. Şans eseri, tam o sıralarda Amerikalı ilk kadın doktor Elizabeth Blackwell ile tanıştı. Blackwell onu hemşire olması için iyice cesaretlendirdi ve en sonunda babasından 31 yaşındayken hemşire olmak için izni aldı. Almanya’da hemşirelik okudu ve iki yıl sonra Londra’da bir hastanede çalışmaya başladı.

Kırım Savaşı ve Nightingale’in İstanbul’a Gelişi

1853 yılında Osmanlı Devleti ile Rusya arasında başlayan Kırım Savaşı’na 1854 yılında İngiltere, Fransa ve Sardunya da Osmanlı Devleti’nin müttefiki olarak dâhil oldu. Hemşireliğe yeni başlayan Nightingale, gazetelerin savaşta birçok askerin kolera ve sıtmadan öldüğünü yazması ve The Times gazetesinin 1854 Eylül’ünde okurlarına, “Aramızda Üsküdar’daki hastanelerde yatan çaresiz ve hasta askerlerimize yardıma gidecek kadınlar yok mu? İngiltere’nin kızları bu merhamet gerektiren görev için hazır değil mi?” diye sormasıyla birlikte hemen Üsküdar’a geldi. Osmanlı Devleti yardım için bazı kararlar almış ve hastane olarak kullanmaları için başta Selimiye Kışlası olmak üzere birçok kışlayı boşaltıp tümüyle müttefiklerine vermişti. Fakat çok bakımsız ve harap durumdaki bu kışlaların, zaman darlığı nedeniyle, hazırlık ve değişiklik yapılamadan hastane olarak kullanılmış olması ve hastaların yatacak yeri olmayışı, kanlı battaniyelerin tahta döşemeler üzerine serilerek yatak olarak kullanılması, operasyonlar ve amputasyonların anestetik madde kullanılmadan yapılması gibi durumların yaşanmasına neden oldu. Bir hastanede, revirde olması gereken en temel malzemeler, sargılar, kırıklar için tahta, ilaç vs. yoktu. Lamba dahi olmadığı için doktorlar ve hemşireler hastanelerde ay ışığı yardımıyla çalışıyorlardı. Nightingale, Selimiye Kışlası’nda göreve

başladı ve başlar başlamaz çok radikal değişiklikler yaptı. O dönem hijyen koşullarına çok dikkat edilmiyordu ve hastane tam anlamı ile pislik içindeydi. Daha ilk haftasında kanalizasyonu 19 kere boşalttırdı, yüzlerce el arabası pislik attırdı ve bahçedeki ölü hayvanları gömdürdü. Bu yaptıkları hemen sonuç vermeye başladı. Hijyenik şartlardaki düzelme sayesinde sadece altı ayda askerlerin hastanedeki ölüm oranı yüzde 43'ten yüzde 2'ye düştü. Kısa sürede hastalar arasında bir efsane olan Nightingale'e doktorlar arasında kuşku ile yaklaşanlar vardı. Bu kişiler ölüm oranlarının düşmesini Florence'in temizlik konusundaki çabalarına değil, hafif yaralı askerler, yumuşak havalar veya bilemedikleri başka faktörlere bağlıyorlardı. Florence kendinden ve yaptıklarının sonuçlarından emindi, bunu ispatlamak için de matematik eğitimi kullanmaya karar verdi. Yaralı ama hâlâ cephede bulunan bir grup asker ile Selimiye'de hijyenik olmayan koşullar altında tedavi gören, benzer yaralara sahip askerlerin ölüm oranını karşılaştırdı. Cephede bulunan askerlerde ölüm oranı 1000'de 27 iken Selimiye'nin hijyenik olmayan koşullarında bu oran 1000'de 427'ye yükseliyordu. Nightingale böylece Selimiye Kışlası'ndaki koşulların iyileştirilmesinin ölüm oranlarını düşürdüğünü ispatladı.



O Artık Bir Kahraman

Nightingale, İngiltere'ye döndüğünde artık bir kahramandı. Gücünü ve istatistiki verilerini kullanarak orduda bir sağlık komisyonu kurulması için bastırdı ve başarılı da oldu. Daha sonra bu komisyonun tavsiyesi doğrultusunda askeri bir tıp akademisi kurulacak ve Florence'in veri tabloları benzeri veri tabloları hazırlanacak ve hangi tedavilerin etken olduğu araştırılacaktı. 1860 yılında Nightingale, Londra'da bulunan St Thomas' Hospital'da kendi hemşirelik okulunun kurulması ile birlikte profesyonel hemşirelik vakfının temellerini atmış oldu. Böylece şu anda King's College London'ın bir parçası olan, dünyanın ilk modern sivil hemşire okulu açılmış oldu.

Uluslararası Hemşireler Günü Nightingale'in Doğum Günü



Çalışmaları Kraliçe Victoria'nın da dikkatini çeken Florence Nightingale sayesinde hem tıp hem de hemşirelik önemli bir ilerleme kaydediyordu. Yüzlerce askerin hayatını kurtaran bir melek olarak tarihe geçen "Lambalı Kadın" aynı zamanda modern hemşireliğin kurucusu oldu. Nightingale ayrıca İngiliz toplumunun tüm kesimlerine yönelik sağlık hizmetlerinin iyileştirilmesi, Hindistan'daki açlık yardımına destek olma, kadınlara karşı aşırı sert olduğunu düşündüğü bazı yasalarının ortadan kaldırılması ve kadınların işgücüne katılımını arttırmaya yönelik çalışmalara da imza attı.

Doğum günü olan 12 Mayıs her yıl "Uluslararası Hemşireler Günü" olarak kutlanan ve adını dünya tarihine altın harflerle kazıyan Florence Nightingale, 13 Ağustos 1910'da Londra'da gözlerini hayata yumdu.

**vol16 dergisi, Mart-Nisan 2018*

SEVGİ DOLU BİR YÜREK:



Otizm; nedeni henüz tam olarak tespit edilememiş olup oluşumunda genetik faktörlerin etkili olduğu düşünülen iletişim ve sosyal etkileşim sorunları, davranış bozuklukları, motor becerilerinde zayıflık olarak seyreden bir gelişim bozukluğudur. Unutmayın otizm bir hastalık, bir yetersizlik, kaba tabirle söylemek gerekirse bir özürlülük durumu değildir. Farkındalığı ne yazık ki henüz tam anlamıyla oturtulamamış bir gelişim bozukluğudur.

Otizmli çocuklar bizler gibi akıcı konuşamaz, uzun süre göz teması kuramaz ve motor becerileri bizlerde olduğu gibi gelişime son derece müsait değildir. Hatta öyle ki çoğu zaman canlarının yandığı dahi farkına varmazlar. Fakat birçok insanın tabiriyle yetersiz ve engelli olan bu çocuklar; cana mala kast etmez, gönül kırmak nedir bilmez, haince fikirlerle pusuya yatıp masum insanlar üzerine bomba yağdırmazlar. İşte benim 'oturtulamamış farkındalık' olarak nitelendirdiğim durum tam olarak bu. Sağlıklı insan olmak canı insan olmak mıdır, yoksa gönlünde koca bir sevgi barındırmak mı?



Otizmde de diğer birçok sağlık problemlerinde olduğu gibi erken teşhis son derece önemlidir. Doğuştan gelmekte olan otizmde erken tanı henüz birkaç aylıkken dahi konulabilmektedir. Otizmlı çocuklara gerekli eğitimlerin özenli ve düzenli verilmesi halinde otizmlı çocukta ciddi bir ilerleme kaydedilir. Bu eğitim yıllarca süren meşakkatli bir yoldur ve bu yolda ailelere büyük fedakârlık ve sorumluluk düşmektedir. Hiçbir ebeveyn yoktur ki evlatlarına yardım etmekten yorulsun, gocunsun. Aileleri bu meşakkatli yolda asıl yoran ve gocunduran şey otizm farkındalığı oluşmamış insanların irrite edici bakışları, söylemleri ve hakaretleridir. Otizmde kabul edilemez olan durum işte bu sevgi ve anlayış yoksunluğudur.

Peki ya otizm farkındalığı nedir ve nasıl oluşturulur?

Otizm farkındalığı dediğimiz şey aslında ne atla deve ne de çözümü zor matematik problemidir. Otizm farkındalığı sevgi ile sarıp sarmalayan bir çift kalp, umutla bakan bir çift göz ve şefkat dolu bir gülümseyiştir. Bir başka deyişle otizm farkındalığı yaratanın ötürü yaratılanı seviştir. Tıpkı Mevlana'nın eşine 'sen benim; yaratanın ötürü yaratılanı sevişim, bir adım gelene on adım gidişimsin...Ve herkesi olduğum gibi kabul edişimsin' dediği gibi otizmi, yaratanın verdiği hâliyle olduğu gibi kabul ediş, sevgiyle kucaklayışıdır.

Unutulmamalıdır ki otizmlı bir çocuğa uzatılan el masum, sevgi dolu bir yüreğe dokunuştur. Elinizin değdiği yerde sevgi, yüreğinizin dokunduğu yerde umut yeşerir.

Çağla YILDIZ-11/C



VATAN SAĞ OLSUN!

Emirhan MEMİŞOĞLU-11/D



Bir ana bekler,
Ufkun arkasında.
Oğlum gelecek.
Mehmet'im gelecek.
Nur yüzlüm gelecek.
Günler geçer, aylar geçer.
Kar yağar, güneş açar.
Yapraklar dökülür, çiçekler tomurcuk verir.
O ana yine bekler.
Asker anasıdır o, bekler.
Onun için ömür geçer.
Gündüzler çile,
Geceler zulüm geçer.
Ama o ana, yine de bekler.
Çünkü hep söyler:
Oğlum gelecek.
Mehmet'im gelecek.
Bir haber gelir,
Dağların arkasından,
Sekiz ayın ardından.
Elinde asker künyesiyle gelen bir komutan,
Dahası Türk bayrağına sarılı koskoca bir vatan,
Ve söyler komutan:
Senin kuzun şehit olmuş anam.
Senin yiğidin şehit olmuş babam.
Ağlama anam.
Üzülme babam.
Ben buradayım her zaman.
Yanınızdayım.
Evimizde, ekmeğinizde, duanızdayım.
Ben mutluyum gittiğim yerde.
Anam sen ağlama.
Burası en güzel makam.
Bak bir sır vermek isterim sana.
Aramızda kalsın ama
Peygamber efendimiz bile burada ana.
En güzel misafir, bizmişiz burada.
En güzel evlat, bizmişiz burada.
Öyle söyledi Efendimiz.
Ağlamak yakışmaz sana.
Sen şehit anası oldun.
Hadi sil gözyaşını ve kalk ayağa.
Haykır o dağlara:
Vatan sağ olsun komutan.
VATAN SAĞ OLSUN!

ÖYLE MİYİZ?

Ayşegül İrem KAZDAL-11/A

Aynı gök kubbeye bakıp dolmuyor mu gözlerimiz?
Aynı şiiri okuyup en vurucu mısrada düğümlemiyor mu boğazımız?
Aynı kâğıttan gemilere binip ufuklara açılmıyor mu ruhumuz?
Aynı romanın ortasına düşüp kanamıyor mu dizlerimiz?
Aynı dünleri düşünüp ağlamıyor mu içimizdeki çocuk?
Aynı hataya düştüğümüzü fark ettiğimizde kahrolmuyor muyuz?
Aynı denizde boğulmuyor mu hayallerimiz?
Ve batarken akşam güneşi, anlamıyor muyuz umutların bir bir yandığını?
Şimdi soruyorum sana:
Aynı dünyaların insanları mıyız?

DUYACAKSIN

Pelin ÖZKUŞ-11/E

Gördün mü beni hiç, gölgene çarpan bir ışık kırıntısında.
Gözüne çarptım mı?
Çiseledim mi omuzlarında bir yağmur damlası olarak?
Sorularımın bir cevabı var mı,
Yoksa kimsesiz mi notalar,
Sözsüz şarkılar gibi?
Aceleci adımlarımda mı gizlisin,
Yoksa kahvemim buharında mı?
Kalbimin atışlarını yakala.
Çok yorgunum.
Parmak uçlarım karıncalanıyor bu akşam.
Tiryakinin tütün dumanında,
Köşe başındaki mecnunun şişesinin dibinde bile,
Seni görüyorum.
Beni görmeye hazır olduğun gün,
Kâh sol omzunda olacağım geçmişin puslu hatırası olarak
Kâh sağ omzunda olacağım geleceğin güneşli günleri olarak.
Kalbimin atışlarını yakala,
Adını duyacaksın...

UNUTULANLARIN SESİ

Şeydanur BALTÜRK-11/A

Selam ben bu sokakların durgun sesi,
Kaldırım çığlıklarının tek dinleyicisi,
Güneş görmeyen pencerelerin sıcak neşesi,
Duvarlara yazılan sevdanın ateşine ait son kıvılcım,
Bir köşede bırakılan kuş kafesinin tek bekçisi,
İssız evin bahçesine kaçan topun sönük sarısı,
Şehrin harabelerinde yaşayan kimsesizlerin hatırası,
Yarım kalan inşaatların boş duvarlarındaki cümlelerin seveni,
Denizlerin dövdüğü o sessiz kayalar,
O kayalarda denize nefretini kusan çaresiz insanların düşüneni,
Son kez gökyüzünü gören o kutlu askerin uğurcusu,
Daimi karanlıkların ışıksız yolcusu,
Merhaba, ben bu şehrin yorgun şairi!..



Ölüyorum Tanrım! Sonunda bu da oldu. Yaşadım tam yetmiş sekiz yıl. Sahi yaşadım mı? Oradan oraya savrulmalarımı yaşamaktan sayabilir miyim?

Bir kitapta okumuştum. Avrupa'ya giden biri oradaki şehirlerden birinin ortasında kiminin üzerinde 18 gün, kimininkinde 5 gün, daha acınası olanlarda 2-3 gün yazan mezar taşları olduğunu görmüş. Mezarlar bir bebek mezarı kadar küçük değilmiş bilakis iki metre bir adamın mezarı kadarmış. Ama üzerinde neden en fazla 18 gün yaşadığı yazıyor? İşte buna anlam verememiş. Neden sonra oradan birini çevirip çat pat İngilizcesi ve çoğunlukla el kol hareketleriyle bunların ne demek olduğunu sorsa da adamın anlattıklarından hiçbir şey anlamamış. Çok sonraları orada daha evvelinde yaşamış hemşehrisi duruma açıklık getirmiş. Meğer o yatan kişiler dünyada doyasıya yaşadıkları günü "yaşadım"

saydıklarından mezar taşlarına da "yaşadım" diyebilecekleri günleri yazdırmışlar. Dünyadan giderayak aklıma gelen bu hikâyeden sonra sorarım kendime: "Ben mezar taşıma kaç gün yaşadım yazdırdım ki?"

Biliyorum Tanrım burası imtihan dünyası, burası bir çilehane. Nihayet doldu çilem. Kalanlar derdine yansın. Şu başımda bekleyip duran kimseler, akrabalarım bile diyemiyorum, bir an evvel ölse de mirasa konup evlere dönsek derdindeler. Ah güzel karım! Hepsi boşa bekliyor. Son dakika yaptığım oyunun, yüzlerinde oluşturduğu şekli ben göremeyeceğim ancak içim huzurla veda ediyorum. Ne o? Bir saniye... Ayak parmaklarım buz mu kesiyor? "Müminin ruhu ayak parmaklarından çıkmaya başlar." demişti, küçükken önünde diz çöktüğüm hocam. Acaba ne kadar doğru? Ha bir de "Can vermek hiç kolay değil." demişti. "Kaç kere can verdin hoca?" diye arsızlık etmişim içimden. Tövbe Allah'ım tövbe. Küçük büyük tüm günahlarıma tövbe. Ölüyorsun be adam! Geç kaldın. Şimdiden sonra tövbe-i yeis o tövbeler. Firavunlaşma!

Hadi bakalım bu sefer kesin gidiyoruz galiba! Elveda güzel karım. Yüzün şu an kırıx kırıx olsa da sen hâlâ seni ilk tavladığım günkü gibi ay parçasısın gözümde. Üzülme, müsterih ol. Mezarda böceklerle ezberletirim güzelliğini.

Elveda lanet olasıca akrabalarım ya da akbabalarım mı demeliyim? Yüzünüzü şeytan görsün diyeceğim de gidiyorum yahu. Şimdiden sonra sizi kimin gördüğü umurumda bile değil. Belki yalandan bir Fatıha okursunuz ardımdan. Hoş, miras oyunumdan sonra okuyacağınız şey belli de... Neyse.

Ve elveda batasica dünya. Batacaksın bir gün biliyorum. Dağların dürüldüğü o gün elbet gelecek. Elveda çilehanem.

Eşhedü enlâ ilâhe illallâh ve eşhedü enne muhammeden abduhû ve rasûluhu...

Kübra ULUDAĞ
Türkçe Öğretmeni

MÜSTESNA BEYİTLER

Bir Beyit Bir Hikâye

“Bâğ-ı dehrin hem hazânın hem bahârın görmüşüz
Biz neşâtın da gamın da rûzigârın görmüşüz”
Nâbî

Ne dünya hayatının baharı (varlık, ikbal, makam, gençlik vs) seni çok sevindirsin ne de hazan mevsimi (yokluk, kayıp, yaşlanma vs) seni üzsün. Hele, “varlığım, makamım, kudretim var” diye hiç şımarma, şaşıрма, hatta sevinme. Çünkü bunlar gelip geçicidir. Varlık ve genişliğin de yokluk ve darlığın da sürekli olduğunu zanneden aldanmıştır. Sen onlardan olma!

Devlet hizmetinde bulunan Nâbî'nin, devlet tarafından kendisine tahsis edilen evi Çorlulu Ali Paşa tarafından yıktırılır. Evinin elinden alınması Nabi'ye ağır gelir ama her büyük insan gibi şair bunu şahsi kin ve düşmanlığa dönüştürmek yerine buradan bir ders çıkarılması hadisesine dönüştürür ve yukarıdaki beyitle başlayan beş beyitlik bir şiir (gazel) yazar. Denir ki “keşke Nâbî'nin yüz evi olsa yüzü de elinden alınsaydı da, büyük şairden bize böyle yüz eser kalsaydı.” Yazıldığından bu yana her okuyanı, özellikle devlet hizmetinde bulunanları etkileyen bu gazel, edebiyatçılarımızı da çok etkilemiştir ki şairin ölümünden sonra (1712) gazele çok sayıda nazire ve tahmisler yapılmış ve etkileyici olmuştur.

HER ŞEYDEN BİRAZ

Halit Selim DÖNME

Mutluluğun ve huzurun “uzaklarda” bulunabilen bir Şey olduğunu sanan insanların ısrarla Şu cümleye sığındıklarını duyarsınız: “Yanlış şehirdeyim.” Oysa insan bulunduğu yerde ‘bir Şey’ değilse; hiçbir yerde, hiçbir Şey değildir.

Enstrümanlar gibi, insanların da akort edilmeye ihtiyaçları vardır. Ehil ellerde gerekli uyarlamalara uğramadıkça kişinin etrafına duyuracağı ses yalnızca “bir kuru gürültü” olacaktır.

Bir zamanlar, “Başkalarından farklı olduğun için seni sevdim.” diyen sevgilinizin “Sen neden diğerleri gibi normal davranmıyorsun?” diyerek sizi terk etmesine “aşk” denir.

Müşterisi olacağınız mekâna “buyrunuz lütfen”lerle girerken, çıkışta “güle güle”lerle uğurlanmanıza ihtiyaç kalmayışındaki ikiyüzlülüğe muhatap olmak, çoğunlukla can sıkıcıdır.

Tarifinizi dinliyormuş gibi yapıp en sonunda “size layık gördüğü” tıraşı sağınıza uygulayan adama “berber” denir!

Sahip olduğu eşyaların “marka” olmasına fazlaca önem vermek, insanın kendisini markalaştıramadığının en bariz delilidir.

Yemek yemek esasen bir “acıyet giderme” olayıyken, insanoğlu bu hadiseyi bile fotoğraflayıp paylaştarak kendisi için “gururlanma vesilesi” haline dönüştürmeyi becerebilmiştir.

Hesabı kasada değil de masada ödediğiniz restoranlar çirkin restoranlardır, böylesi yerleri derhal yüz üstü bırakıp gitmek gerekir.

Hayat; “yaşamayı bilme yetisi”nde profesyonelleşememe, yaşantının “amatör” olarak sürdürülmesinde profesyonelleşmedir. Yani, bir bakıma “acemilikte ustalaşma”, “usta bir acemi” ya da “profesyonel bir amatör” olma durumu...

Her zamanki o durakta beklerken, öndeki münasebetsiz aracın lüzumsuz yol işgali yüzünden, binmemiz gereken ne dolmuşlar kaçırdık biz!

Yeni fikirler üretme zahmetine girmek insanların işine gelmiyor. Çünkü pek âlâ biliniyor ki özgün insan, üzgün insandır.

Ligden düşmesi kesinleşmiş bir takımın prestij maçlarına çıkması gibiydi hayatımız.

Eskiden “kıroluk” olarak nitelendirilen özçekim (selfie) olayının son zamanlarda “moda” oluvermesi, modernizm denen şeyden nefret etmemiz için yeterli bir sebeptir.

Bize “daima gülümse” tavsiyesinde bulunanlar keşke tebessümün insanın en çok suistimal edilen yanı olabileceğinden de bahsetselerdi.

Aşk; yeni alındığında üzerine toz konmasından dahi sakınılan, fakat günler geçtikçe bağcıklarının bile çözülmeye tenezzül edilmeden çıkarılıp giyildiği bir ayakkabıdan farksızdır.

Modern zamanlarda, bir şeyi yapmanın başkaları tarafından fark edilip bilinmesi, o şeyi yapmanın bizzat kendisinden bile daha mühim kabul edilir oldu.

Geceleri telefonumu kapatarak yattığımı duyan bir arkadaşım bunun sebebini sorunca; “Bu aletler yaydıkları radyasyondan dolayı kansere yakalanma riskini artırıyorlarmış.” dedim. “Hassas bir insan olmak kadar kansere sebebiyet verecek bir şey yoktur.” dedi.



-15 Temmuz 2016-

ŞEHİTLERİN ARMAĞANI

Gökyüzü hüznü doluydu bu gece. Yıldızlar daha sönük, gökyüzü daha karanlıktı sanki. Bir anda, karanlık gökyüzünde dalgalanan Türk bayrağına takıldı gözlerim. Şanlı bayrağımız, rüzgara direniyor ve daha büyük bir kuvvetle dalgalanıyordu. Öyle müthiş bir andı ki bu an, öyle dalgalanıyordu ki bayrağımız, öyle özgür, öyle bağımsız görünüyordu ki...

Ve sala sesleri dokundu ruhuma, akabinde bakışlarımı vatan askerlerine çevirdim. Herkesin elinde, gökyüzünde şerefle dalgalanan, uğruna canlarını ortaya koydukları, bağımsızlıklarının sembolü, al bayrak vardı. Ve karşılarında bir dolu hain! Düşman! Düşman, öylesine ruhsuz, öylesine yüreksiz... Ellerinde silahlar vardı. Milletimi her türlü hainden korumak için alınmış silahları, yine milletime doğrultmuşlardı. Gökyüzüne kanlı harflerle yazılmış, şeref yoksunlarının şerefsiz planı...

Ve vatan evlatları! Ellerinde şehit kanından mürekkep bayrağı, gözlerinde kararlılığı, ruhlarında Türk olmanın verdiği onur, yüreklerinde bağımsızlık aşkından başka bir şeye yer olmayan vatan evlatları!

Gözlerimin önünde bir genç yere yığıldı. Yokladım, göğsü kıpkırmızıydı. Vurulmuştu. Kendi silahıyla, milletin, askerinin silahını çalan hainlerin kurşunuyla vurulmuştu. Bir damla yaşın yanaklarımı yakarak yüreğime kazınmasına izin verdim. Gencin üzerine düşen bayrağı aldım. Elimde sımsıkı sardığım bayrağı öperek ayağa kalktım ve hainlerin üzerine doğru yürümeye başladım. Korkmuyordum, çünkü arkamda ölümü bile göze alarak bağımsızlığına sarılan bir Türk ordusu vardı. Ve ben Türk genci, nerede, nasıl olursa olsun yüzyıllar boyunca uğruna savaştığımız, ne pahasına olursa olsun kimselere vermediğimiz bağımsızlığımızı bu gece de gerekirse canımdan olarak bu vatan hainlerine teslim etmeyecektim.

Üzerimizden hızla geçen savaş uçaklarının bıraktıkları bombalarla sallandı yeryüzü, yalpaladım ve yere düştüm. Bir an kesildi tüm sesler, sadece sala sesleri okşadı ruhumu. Kanlar akan yüzümü silip gözlerimi yavaşça açtım ve her yerde kan gördüm. Dört bir yanımda vatan askerleri vardı. Dört bir yanımda bağımsızlık uğruna savaşan Türk ordusu vardı. Elimdeki bayrağı tekrar sıkıca sardım ve ayağa kalktım. Sendeliyordum; lakin içimde öylesine bir güç vardı ki kolum, bacağım dahi kopsa ilerleyecek ve o şeref yoksunlarını durduracaktım...

Mahşeri bir kalabalıkla ilerliyorduk. Arkamızdan sala sesleri yükseliyor, göğü delip geçiyordu. Bomba sesleri doluyordu kulaklarımıza, arsız mermiler yol buluyordu kendine. Elimizde taşlarla, sopalarla, bayraklarla, yüreğimizde bağımsızlık aşkıyla karşı koyuyorduk vatan haini düşmanlara, tanklara, mermilere...

Artık kulaklarım çınıyordu ardı sıra atılan bomba seslerinden. Vatan sevdalılarıyla omuz omuza karşımızda duran tanklara doğru hızla ilerliyorduk. İşte oradaldı, hainler karşımızdaydı. Ve gözlerinde korku vardı. Bir yığın hain, ateş açtılar üzerimize.

Yanımdaki gencin yere düştüğünü gördüm. Arkama döndüğümde koskoca demir yığını bir tank, namlusunu üzerime çevirdi. Geri dönmem için bağınyorlardı bana. Yerdeki gence baktım. Yüzü gözü kan içindeydi, vücudu paramparça olmuştu. Eliyle sımsıkı tuttuğu, uğruna can verdiği bayrağı aldım. O an tüm damarlarımda dolaşan bağımsızlık aşkını hissettim. Arkama döndüm ve hainlere bağırdım, boğazımı yırtarcasına. Sonra onlara doğru koşmaya başladım. Sanki tüm acım yok oluyor, koştukça hafifliyordum.

Hainlerin yüzüne baktım. Bana korkuyla bakıyorlardı. Çünkü biliyorlardı, ben ve benim gibi yüzlerce Türk askeri bu gece onları durduracak, bağımsızlıklarını bu hainlere vermeyecekti. Tüm acım yok oldu ve dudaklarımdan dökülen şehadet okşadı ruhumu. Tankın namlusundan çıkan mermiler buldu bedenimi, o an kesildi bomba sesleri. Sala sesleri yankılandı dört bir tarafta... Karşımdaki şeref yoksunu, bağımsızlığımı el uzatan, yüreksiz bir korkak!

...

Can verdiği ay yıldızlı bayrağı kefeni olmuş bir gencin tabutu eller üstünde götürülüyordu. Mahşeri bir kalabalık sarmıştı cenazesini, şehit olduğunu öğrenen halk camiye akın etmişti. Genci yaşlısı, kadını erkeği herkesin elinde, uğruna canlarını verecekleri bayrakları vardı. Ellerinde, gökyüzünde ilelebet bağımsız ve hür olarak dalgalansın diye bir an bile düşünmeden ölecekleri bayrakları vardı...

Tanıdık bir sesin feryat edişi doldurdu kulaklarımı. Gözlerimi al bayrağımla sarılı tabuta çevirdim. Tabutun önünde duran fotoğrafa baktım. Fotoğraftaki genç bendim! Ve tabut başında feryat eden tanıdık ses, annemin sesiydi. Annem tabutun üzerindeki bayrağı öpüyor ve tabutuma sarılıyordu. Gözyaşları yakıyordu hüznümü, dudağımda buruk bir gülümseme vardı. Yine tanıdık sesler duyuyordum “Vatan sağ olsun!” diyen.

Ben! Türkiye’nin bağımsızlığı uğrunda can vermiş Türk genci. Şimdi şehitler ordusundayım, Peygamberimin öptüğü alnım ak, göğsüm gururla kabarmış. Gözlerimi rüzgârda bağımsızlığımızı ilan edercesine dalgalanan Türk bayrağına çeviriyorum.

Ben! “Bağımsızlık benim karakterimdir” diyen Atatürk’ün nesli, atamın gösterdiği yoldan ilerleyen, bağımsızlık uğruna canını veren Türk genciyim...

Ve bu vatan! Toprağında Türk milleti yaşadığı sürece, kimseye boyun eğmeyecek, diz çökmeyecek. Dün ve bugün olduğu gibi yarın da gerekirse bağımsızlık için canlar feda edilecek ama onun tek bir karışından hiçbir koşulda vazgeçilmeyecek!

Ve buradan meleşime, anneme ve özgürce yaşamaları uğruna can verdiğim milletime sonsuz sevgimi gönderiyorum. Annemm! Öpücükler gönderiyorum cennet kokan saçlarına. Milletim, selam gönderiyorum dualarınızı eksik etmediğiniz avuçlarınıza... Ben, her karış vatan toprağında yaşıyorum, öldü sanmayın bilakis ölümsüzüm artık... Ve ben! Bağımsızlığı armağan ediyorum size, gökyüzünden yeryüzüne...

HAYAT

Hayalini kurduğum, çalışmak için can attığım şirkete iş başvurusu için çağrılmış, evden heyecanla çıkmıştım. Şirkete giden dolmuşlara doğru yürürken sağ çaprazda sapan bir yol fark ettim. Hani senelerdir önünden geçmene karşın hiçbir zaman girmedğin sokaklar olur ya, işte onlardan birisi. Anlam veremediğim bir hisle oradan geçmek istedim. Saate baktım. Randevu saatimin henüz gelmediğini görünce kendimi terk edilmiş gibi duran bu gizemli sokağa attım. Biliyordum hastanelere giden yoldu burası. Neden bilmiyorum çocukluğumdan beri hastaneler, hapishane misali gelirdi bana. Onlara doğru yürümek zordu, orada suçsuz olmasına karşın biyolojik kaderleri tökezlemiş mahkumların yattığını düşünürdüm. Belki de yolum pek düşmediği için karamsardı bakış açım, bilemiyorum. Hastane yolunda yürüdüm biraz. Yanımdan geçen insanlarda takatsiz yürüyüşlerin ve gözünden feri alınmış bakışların oranları artmaya başladı. Anlaşılan o ki hastaneye, giderek yaklaşıyordum.

Derman bulmak için geldiği hastaneden yürümeye dermanı kalmamış halde çıkan bir kadına takıldı gözüm. Sağ göz bebeğinin çevresi istilacı kuvvetler tarafından kuşatılmış gibiydi. Sağ üst çaprazda istemsizce bakan kahverengi bir çift göz ve etrafını saran mavi bir halka... Yüzü onu çeken ölümle doktorların savaş alanıydı sanki. Biraz enkaz, biraz da galibiyet sevinci... Yüzündeki çizgilere baktım; “acı çekiyorum öyleyse varım” diyordu birçoğu. Dağın yanından akan akarsular misali burnunun yanından geçen gözyaşı debisi yüksek derin çizgi yatakları... İnan anlamadım var olduğu için mutlu mu, değil mi? İstemsiz bir yaşamdı belki hayatının özeti. Belki bekleyeni de yoktu, belki taşradan Ankara’ya gelmiş bir misafirdi kendisi, evet belki o yüzden bu kadar boş bakıyordu sokaklara gözleri, bilemedim.

Biraz daha ilerledim. Çınar misali yaşlı ama fide kadar kırılgan bir nine geldi karşıdan. Tıpkı fidelerin, kırılmasın diye yanlarına dikilen sopaya dayandığı gibi onun da yanında omzunu yasladığı birisi vardı, muhtemelen kızı ya da gelini. Senelerdir hastane yollarında yürüdüğü için zayıftı belki bedeni, belki de ilaçların yan tesiri, bilemedim. Bunları görünce üzüldüm, içim acıdı. Biraz, geleceğimde onu gördüğüm için... Biraz, ölümün ne kadar zor olduğunu tekrardan kavradığım için... Biraz, nankör olduğum için... Biraz, insanın güçsüzlüğü için... Daha çok da hayat için...

O da benim gibi iş aramıştı belki ve hatta belki 100 lira daha fazla kazanmak için sabahın köründe kalkıp zorlu ortamlarda tüketmişti ömrünü. Hani çok hızlı giderken araba, uzaklara bakınca hiç ilerlemiyormuş gibi gelir ya insana, ömür dediğin de ilerlemiyormuş gibi gelirdi yaşam sırasında. Halbuki hayat hızı fazlaydı ışık hızından. “Ömür dediğinde insan para kazanmak için sağlığını kaybeder akabinde sağlık için para harcamaya başlardı. Heyhat! İnsan, ikisini de özlemini duyduğu anda elde edemezdi. Ömür dediğin biterdi bittabi. İnsan çabalar, uğraşır, didinir. Sonunda hepsi boşa çıkar geride bir iz kalmazdı. Herkesin hayatı zordu bu açıdan. Acılar nefes almak kadar olağandı”, hülasa:

**“Hayat, en kısa ifadeyle karmaşaydı bence.
Ve insanoğlu için de bir sınavdı sadece.”**

Sabahtan bu yana içimi daraltan “ya iş görüşmesi olumlu geçmezse” düşüncesi silindi aklımdan. Hayat, esprisini kimsenin anlamadığı bir şakaydı malum. Bir iş görüşmesi iyi geçmiş ya da geçmemiş, bunu pek değiştirmezdi.

Behzat AKTURA
Rize MTAL Radyo Televiyon Öğretmeni

BİZDEN BİRİ



“Merhaba. Ben Rize Çay Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi 11.sınıf öğrencisi Beray ÖZTÜRK. Öncelikle, okulumuzdan mezun olmuş bir doktor olarak mülakat isteğimizi kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz.”

“İsterseniz mülakatımıza sizi tanımakla başlayabiliriz?”

“Elbette. Ben Zekeriya CENGİZ. Manisalıyım.1978 doğumluyum, 40 yaşımdayım. İlkokul ve ortaokulu Manisa’da okudum. Sonrasında sınava girip Rize Sağlık Meslek Lisesini kazandım ve Rize’ye geldim. O zamanlar okul liman taraflarındaydı ve yatılıydı. Liseyi bitirdikten sonra Ege Üniversitesi Tıp Fakültesini kazandım. Görev yeri olarak yine Rize’yi seçtim. Rize Kalkandere Toplum Sağlığı Merkezinde Aile Hekimi olarak görev yapmaktayım. Rize’de yaşıyorum, evliyim ve iki çocuğum var.”

“Eski adıyla Rize Sağlık Meslek Lisesinden kaç yılında mezun oldunuz?”

“1997 yılında mezun oldum.”

“Mezun olduğunuz bu okulun size neler kattığını anlatır mısınız?”

“Elbette. Okulu çok seviyordum, özellikle de hocalarımı. Okul bana çok şey kattı, okulun yatılı olması ayrı bir avantajdı. Stajda eski sigorta hastanesindeydik ve orada, yatılı okuduğumuzu bilen personeller ders çalışmamıza izin verirlerdi. Yurtta da durum böyleydi. Yani, emek verdiğimiz ve üniversite sınavını kazanmak için elimizden geleni yaptığımızı görenler de bize bu konuda gerekli kolaylığı sağlardı. Küçük bir örnek verecek olursam yurttaki yatış saati 22.00 idi ama sabaha kadar ders çalışmamıza müsaade ettikleri olurdu. Benim için çok güzel yıllardı. Üniversite yılları da çok güzeldir ama lisenin yeri çok daha başkadır. Sağlık Meslek Lisesi de öğretmenleri de benim için unutulmazdır.”

“Ailenizde, sizden başka doktor var mı?”

“Hayır. Sadece kız kardeşim hemşire.”

“Neden doktor olmak istediniz? Ailenizin bir etkisi var mı?”

“Küçüklükten beri hayalim doktor olmaktı, annem de çok istiyordu. Azıcık da gayretle doktor oldum.”

“Gelecekte doktor olmak isteyen öğrencilere tavsiyeleriniz nelerdir? Sizce üniversite sınavına nasıl hazırlanmalılar?”

“Öncelikle kafalarında bir plan hazırlamalılar. Hedefleri olmalı. Sürekli ve düzenli olarak ders çalışmaları lazım. Kendimden yola çıkarak şunları söyleyebilirim: Gerek meslek dersleri, gerek staj, gerekse üniversiteye hazırlanma olsun hepsini bir bütün olarak gördük ve hepsinde başarılı olmak için çabaladık. O zamanlar biz kendi çabalarımızla ve hocalarımızın desteğiyle bir yerlere geldik. En iyisi olsun diye uğraşırdık hep. Yemek ve uykuyu dahil etmezsem günde 13 saat ders çalışırdım. Okulda da ayrıca derecem vardı. Özellikle konuları bitirdikten sonra çok soru çözmeleri lazım. Bu noktada kendilerine inanmaları çok önemli. Ben başaracağıma çok inanmış ve sınavdan sonra sadece beş tercih yapmışım. Tercihlerimin hepsi de tıp fakültesiydi. Eğer doktor olmak istiyorlarsa her şeyden fedakârlık etmeliler: uykudan, televizyondan, sosyal hayattan... Sıkı çalışmalılar ki tıp fakültesini kazanabilsinler.”

“Bu yolculukta size en büyük yardımı sağlayan kişi kim oldu?”

“Tek bir kişi yoktu. Ailem en büyük destekçimdi. Hocalarımızın desteği de çoktu. Eskiden Hikmet Hocamız vardı. Elinden gelenin fazlasını yapardı.”

“İlk hastanızı tedavi ettiğinizde neler hissettiniz?”

“Stajdan alışkındık zaten. Mesleğe atandıktan sonra ilk hastam yaşlı bir teyzeydi. Nefes darlığı çekiyordu. İnsanlar için nefes alıp vermenin çok basit olduğu bir hayattayız. Ama bunun değerini kaybedince anlıyoruz ya da hasta yakınları anlayabiliyor. Hastalarım, onları tedavi ettikten sonra dua ediyorlar ve bu, fazlasıyla yetiyor bana.”

“Mesleğinizin dezavantajları nelerdir? En çok hangi konuda zorlandınız?”

“Çok zorlanmadım desem yeridir. Ama bazı zamanlar ailemden uzak kalıyorum ve memleketim uzak olduğu için sık sık memleketime gidip gelemiyorum. Ayrıca nöbetten sonra çalışma durumu bile oluyor. En çok çocuklarım konusunda zorlandım. Çocuğum hasta olduğunda bile hastaneye gitmek zorunda kalıyorum çünkü bize burada ihtiyacı olan kişiler var. Fedakârlık çok önemli bu meslekte. Elinizden geldiğince fedakâr olmalısınız.”

“Çalışma hayatınızdan memnun musunuz?”

“Evet, çok memnunum.”

“Doktor olmasaydınız hangi mesleği tercih ederdingiz?”

“Doktor olmasaydım yine sağlıkla ilgili bir alanda çalışırdım. Çünkü insanlara yardım etmeyi seviyorum. Yeri geldiğinde karşılığını maddi manevi alıyorsunuz ama yine de sevdiğim için sağlık alanında bir meslek tercih ederdim.”

“Hobileriniz nelerdir?”

“Tarihe ilgim var, meraklıyım. Eski zamanlarda kullanılan tedavi yöntemleriyle ilgili araştırmalar yapıyorum. Kendi çapımda çalışmalarım da mevcut.”

“Ve son olarak mezun olduğunuz okuldan öğrencilerle mülakat yapıyorsunuz, bu size neler hissettiriyor?”

“Anlatılmaz derecede mutlu oldum. Daha önce Sağlık Meslek Lisesine gidip konferans da vermişim. İşimin yoğunluğundan dolayı uzun zamandır okula gidemiyorum fakat ilk fırsatta gitmeye çalışacağım. Hocalarımızın çoğu değişti. Hepsisi çok değerliydi, onlardan birini görünce ailemden birini görmüş gibi mutlu oluyorum.”

“Sorularımız bu kadar. Tekrardan bize vakit ayırdığınız için teşekkür ederiz.”

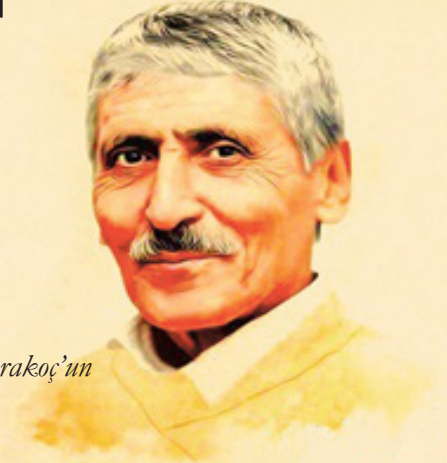
“Ben de teşekkür ederim.”

“Çok keyifli bir mülakattı. Meslek hayatınızda başarılar dileriz.”

TÜRKÜLERİMİZİN HİKÂYESLERİ

*Mihriban'ın Sairi
Abdurrahim Karakoç*

1960 yılında yaşadığı ölümsüz aşkı kelimelerle ebedi kılan Abdurrahim Karakoç'un gerçek adını gizleyip Mihriban diye seslendiği o güzel Anadolu kızının hikâyesi...



Köyde düğün olacaktır, civardan misafirler gelmeye başlar. Genç Abdurrahim köyünde genç bir kız görür, gördüğü kız ailesiyle komşunun düğününe gelen misafir kızdır. Tanışmak nasip olur. Şefkatli, merhametli, muhabbetli, güler yüzlü, yumuşak huylu manasındaki Mihriban'dır bu. Misafirlikleri ilerledikçe aşk da ilerler.

Bir sabah Abdurrahim kalkar ve Mihriban adını koyduğu sevdalısını görmeye gider, gider ki misafirler de gitmiştir. Abdurrahim'in dünyası artık değişir, hayat manasızlaşmıştır, aşk acısı yüreğini yakmıştır. Bu hâlini gören ailesi, kızı bulmak için Maraş'a gider, uzun aramadan sonra kızın ailesini bulur ve kızı isterler. Önce "kız küçük" derler, bahane bulurlar. Bakarlar ki Abdurrahim'in ailesi ısrarcıdır, gerçeği söylerler: "Kız nişanlıdır."

Ailesinin hâlinen olumsuzluğu sezen Abdurrahim, kızın nişanlı olduğunu duyunca da: "Bir daha bu evde ismi anılmayacak ve konusu geçmeyecek." der. Karakoç; adını yasakladığı aşkını, kalbine yasaklayamaz ve kaleminden şu meşhur dizeler dökülür:

*Sarı saçlarına deli gönümü,
Bağlamışlar, çözülüyor Mihriban.
Ayrılıktan zor belleme ölümü,
Görmeyince sezilmiyor Mihriban.*

*Yar, deyince kalem elden düşüyor,
Gözlerim görmüyor aklım şaşıyor,
Lambada titreyen alev üşüyor,
Aşk kâğıda yazılmıyor Mihriban.*

*Önce naz sonra söz ve sonra hile,
Sevilen seveni düşürür dile.
Seneler asırlar değişse bile,
Eski töre bozulmuyor Mihriban.*

*Tabiplerde ilaç yoktur yarama,
Aşk değince ötesini arama.
Her nesnenin bir bitimi var ama,
Aşka hudut çizilmiyor Mihriban.*

*Boşa bağlanmış bülbül gülüne,
Kar koysan köz olur aşkın külüne,
Şaştım kara bahtım tahammülüne,
Taşa çalsam ezilmiyor Mihriban.*

*Tarife sığmıyor aşkın anlamı,
Ancak çeken bilir bu derdi gamı.
Bir kördüğüm baştan sona tamamı,
Çözemedim çözülüyor Mihriban!*

Bu şiir, türküye dönüşünce de şiiri duymayan kalmaz. Tabi Mihriban da... Bir mektup yazar Abdurrahim'e "Unutmak kolay değil" der. Yıllardır aşkıyla bir başına kalmış Karakoç, bu mektubun üzerine bir şiir daha kaleme alır. Bu şiirde artık hislerini, yılların olgunluğuyla birleştirir. Tüm bu yaşananlar üzerine şu dizeleri dile getirir:

*"Unutmak kolay mı? " deme,
Unutursun Mihriban'ım.
Oğlun, kızın olsun hele,
Unutursun Mihriban'ım.*

*Süt emerdin gündüz gece
Unuttun ya, büyüyünce...
Ha işte tıpkı öylece,
Unutursun Mihriban'ım.*

*Zaman erir kelep kelep,
Meyve dalında kalmaz hep.
Unutturur birçok sebep,
Unutursun Mihriban'ım.*

*Gün geçer, azalır sevgi;
Değişir her şeyin rengi.
Bugün değil, yarın belki,
Unutursun Mihriban'ım.*

*Yıllar sinene yaslanır,
Hatıraların paslanır.
Bir gün başın ak saçlanır,
Unutursun Mihriban'ım.*

*Düzen böyle bu gemide;
Eskiler yiter yenide.
Beni değil, sen seni de,
Unutursun Mihriban'ım.*

Mistik bir olgunlukla, "Son bir kez" diyor... "Son bir kez daha görmek istemezdim. O beni hayalindeki gibi yaşatsın, ben de onu hayalimdeki gibi yaşatayım. O aşk, masum bir aşktı. Güzel bir aşktı. Bırakalım öyle kalsın..."

"Çok sevdim, çok sevdim o bana mektup yazdı. Ben ona yazamazdım. Elin kızının evine mektup mu gönderilir? Ayıptır. Yaşadığı şehirde bir gazete çıkardı. Ben o gazeteye şiirler yazardım. Herkes şiir diye okurdu ama Mihriban bilirdi ki kendine mektuptur onlar. Sonra cevap yazdı. Şimdi evlendi barklandı. Sağ mı, değil mi, n'apar, n'eder bilmem. Nasip değilmiş olmadı.

"Bazen aklıma düşüyor. Ben unutursun diyorum ama insan hiçbir zaman unutamıyor!.."

KAYBEDENLER KULÜBÜ

Bütün kaybedenler için yazacağım bu gece, bütün yarım kalmışlıklar için, bardağın dibinde yarım bırakılan çay için mesela, mesela kavuşulamayan aşklar, elde edilemeyen arzular, karnı doymadan uyuyanlar, kanadı kırılmış kuşlar, boynu bükülmüş güller, susuz kalmış topraklar için yazacağım.

Bana inanın dostlarım. Bu hayatta bir kez sendelemişseniz eğer, yere düşmemek adına yapacağınız bütün hamleler dengenizi biraz daha bozacaktır. Neyin yokluğu korkutuyorsa sizi onun yokluğuyla sınanacaksınız. Yürümek istemediğiniz bütün yolları ezberleyecek, bilmek istemediğiniz bütün gerçekleri öğreneceksiniz. Bunlar laf olsun diye yazılmış şeyler değil. Belki de ilk defa yazdıklarımın bir nebze de olsa doğruluk payı var, bana inanın. Bu yazılanlar az da olsa ilginizi çektiyse ve yatağa uzandığınızda sızlıyorsa sol yanınız bir şeylerin eksikliğiyle, tutkularınızdan kopamıyor daha önemlisi kopmak istemiyorsanız, düşmekten değil kalkamamaktan korkuyorsanız, aynı derme çatma evlerde büyüüp aynı yollarda dizlerimizi kanattık demektir.

Belki aynı hayatları yaşamıyoruz ama aynı acıların anavatanıyız hepimiz. Aynı yıldızlara bakıp aynı karanlıktan şikâyet ediyoruz. Konuyu nereye bağlayacağımı, nerede bitireceğimi kestiremiyorum. Bu yazıyı yazmanın herhangi bir şeye faydası var mı? Bilemiyorum ama yine de bir şeyleri anlatmak, birilerine içini dökmek istiyor insan ve en çok da böyle zamanlarda yalnız hissediyor kendini. Belki tercih meselesi belki zorunluluk, adı her ne olursa olsun tek bir gerçek var: saltanat yalnızlık.



Ayakkabının markası, pantolonunun fiyatı, oturduğun evin genişliği ne olursa olsun, kim olursan ol, nerede olursan ol başını yastığa koyduğun an binlerce insanla aynı eskileri özlüyorsun. Hayatı anlamış, yaşamın farkına varmış, varoluşunu sadece nefes alıp vermek, uyumak ve yemek yemekten ibaret olmadığını düşünen binlerce insanla aynı duyguları besliyorsun. Bazen düşünüyorum da bütün yalnızlar, mutsuzlar, umutsuzlar, tutunamayanlar bir araya gelsek herkes yarasını sarsa en yakınındakinin. Artık zemine ulaşmanın verdiği rahatlıkla daha da aşağıya düşme korkusu yaşamadan ve arkasına bakma gereği duymadan yaşasa insanlar. Kimse böyle satırlar yazmak zorunda kalmasa ve kimsenin ilgisini çekmese burada yazılanlar.

Ne iyi olurdu böyle akşamlarda başımızı yaslayacak bir omza sahip olsaydık. Henüz yitirmediğimiz umutlar, işitmediğimiz yalanlar, sığınabileceğimiz birkaç liman kalsaydı geriye. Ne iyi olurdu bir daha aynı hataları yapma lüksümüz olsaydı ve tüketmemiş olsaydık bütün safiyâne duyguları. Ne iyi olurdu bir yalana daha inanacak iyi niyetimiz kalsaydı. Öyle hayatlar yaşadık ki dostlarım, elimizden hata yapma lüksünü bile aldılar. Bizim, tutunacak bir dal arayan insan olduğumuzu unuttular. Unutulduk canım dostlarım!..

Mine YANIK-12/B



DUAM

Dersime hep çok çalışmışımdır ben.
O gün de çok çalışmışım.
Sahiplik eklerini;
Benim demiştim,
Sahiplenmişim...
Sanırım sınavda bilmediğim yerden gelmişti.
Geçmiş zaman ne demektir sevgilim?
Geldi...
Gitti...
Bitti...
Görülen o ki yine sınıfta kaldım,
Kaçınıcı sefer bilmem ama
Ben yine her gece tekrar edeceğim seni.
Geçemedim yâr senin sınavından,
Yine kirpiklerinde takılı kaldım,
Karar veremedim.
Gözlerin miydi,
Ellerin mi,
En çok hasret kaldığım?
O kadar tekrar etmeme rağmen,
Korkmuştum unutmaktan,
Adımı, dilinden hiç duymadığım sesini.

Kopya da hazırlamıştım oysaki.
Sınavdan önce, fotoğrafını açıp bakmışım.
Kimseye söyleme, nereye gitsem yanımda taşımışım.
Ama yine kaldım sınavından.
Çünkü hatırlamak istemedim gidişini,
İnanmak istemedim bittiğine.
Ben her soruda aynı şıkkı yazıp işaretledim:
Sen...
Sen...
Sen...
Şimdi de yeni öğreniyorum dilek şart kiplerini.
Dileğim;
Keşke geri dönse de baksam gözlerinin içine.
Kaybolsam...
Kokuna sarılsam...
Gördüğüm her yıldıza seni diledim.
Ertesi gece gökyüzündeki tüm yıldızlar nasıl kayar,
Onu öğrendim...
Ama vazgeçemedim.
Ellerimi açıp gökyüzüne,
Dua ettim...
Dua ettim...

Şevval SANCAKTUTAR-11/C

N'OLUR



Yaren ÖZER-12/F

çok güzel konuşuyorsun,
n'olursun sus.
yoksa aşık olacağım nefes aralarına.
istemiyorum, anla!
istemiyorum aşık olmak.
çünkü biliyorsun, batırıyorum böyle şeyleri.
ses tonun fazla güzel,
hiç okumadın ama yakıştırıyorum sana bazı şiirleri.
okuma.
okursan aşık olurum sana yapma!
yazma işlerini beceremiyorum sanırım,
ama
sen beni sevmek işlerinde gör bir de.
her şeyi mahvediyorum.
işte tam da bu yüzden diyorum ya
sus ve bakma bana.
çek gözlerini gözlerimden.
yapma alıntılar bana gökten!
beni seviyorsan yapma.
beni seviyorsan,
seni sevmeme izin verme.
ben değil, ama duygularım,
üzerler seni.
uzak dur benden
-yalnız ölmeycem dimi?-
ben yalnızlığına düşkün bir ihtiyarım.
bana bakma sen, göğe bak.
dinle "İkinci Yeni"den Turgut Uyar'ı.
bir bildiği var demek ki.
ama bana bakma.
aşık olurum sana.
yazık oluruz,
şiir değil.

YÜZ ON İKİ

Celalettin CEYHAN

Aşk acısı çeken insan 112'yi arar mı? Ne der peki?

...

“Ben çok acı çekiyorum, yetişin!”

“Affedersiniz, neyiniz var?”

“Aşk acısı çekiyorummm! Help me!”

“Türkçe konuşun lütfen, anlamıyorum sizi.”

“Bunda anlamayacak ne var? Aşk acısı çekiyorum diyorum.”

“Anlamıyorum beyefendi.”

“Zaten beni kimse anlamıyor...”

“En iyisi sizi doktora aktarmak... Ayrılmayın lütfen!”

“Sanki metro hattı aktarması yapıyorsunuz, hadi be!”

...

“Merhaba, ben Prof. Dr. Çetin Derman.”

“Oh oh ne güzel isim doktor bana bir derman.”

“Şikâyetiniz nedir? Anlatın lütfen!”

“Doktor aşk acısı çekiyorum!”

“(Ben de her gün sizin gibileri çekiyorum ama hiç şikâyet ettiğim görülmemiştir!) İyi de güzelim, biz acil durumlara bakıyoruz; ateşi yükselenlere, bayılanlara, tansiyonu fırlayanlara, yaralılara...”

“İyi hoş da doktor, benim de yaram var, hem de sol yanımda, felaket sızlıyor namussuz!”

“Bak evladım... Sigara kullanıyor musun?”

“Evet!”

“Neden?”

“Sigarasız sabah olmuyor çünkü.”

“Ne kadar kullanıyorsun günde?”

“İki paket Doktor Bey!”

“Aferin aferin! Üç pakete çıkar; ne olacaksa olsun! Biterse bir paket daha...”

“Heyttt ulan doktora bak beeee!”

...

Hadi geçmiş olsun, geçmez ama...





ÖLÜM KALIM MESELESİ

Belki de dinleyenimiz olmadığından yazmaya adadık kendimizi.
Her gece olmasa da yazıyoruz arada hüznü yaşlarla bu yüzden.
İşte, titrek bir nefes eşliğinde yine kaderin kedere boyun eğdiği saatler...
Sanmayın yazılmıyor geçen zamanlar ve hiçbir saniye.
Bir gece yarısı, ruhu sıkışmış bir bedenin silüeti yansımış duvarlara.
Uykuya meyilli bir hıçkırığın peşi sıra farklı bir pencereden esen ılık rüzgâr...
Ve geçmişin dindirilemeyen gamsız ağrısı...
Nasıl oldu da göz yumduk hak etmediklerimize?
Yüreğe oturmuş dillere destan hakaretlerle dolu bir geceye daha sustuk.
Bile bile yazamadıklarımızdan değil de yazmaya cesaret edemediklerimizden korktuk.
Affını beklediğimiz hayatın en acılı geçmişinde katlanmaya mecbur kaldığımız cezalar...
Bıçağın kemiğe dayandığı andaki ölüm kalım savaşı...
Ah, ne soğuktur gözlerden dökülen yaşlar!
Pişman olmak üzgün olmaktan beter.
Üzgün olduğumuz için mi bunca keder?
Yalan söylemekten çekindiğin her an, çekinmediğin her andan beter!

Büşra ÇAVUŞOĞLU-12/E

FATİH DÖNEMİNİN ÜNLÜ HEKİMİ SABUNCUOĞLU ŞEREFEDDİN

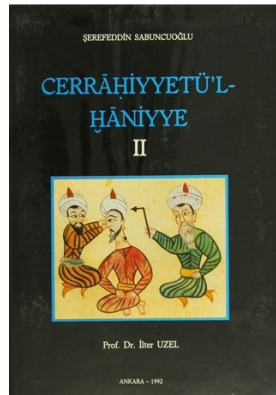
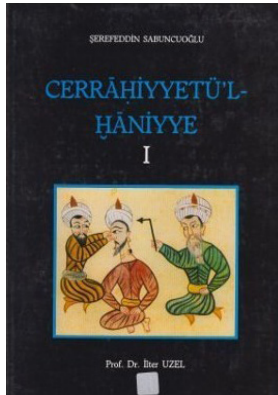


Fatih Sultan Mehmet döneminin en ünlü hekim ve cerrahlarından olan Sabuncuoğlu Şerefeddin 1386 yılında Amasya'da doğmuştur. Amasya'daki Bimarhane'de Burhaneddin Ahmed'den tıp eğitimi aldıktan sonra yine burada 17 yaşında hekimlik yapmaya başlamıştır. Sabuncuoğlu Şerefeddin 14 yıl boyunca da Bimarhane'de çalışmalarını sürdürmüştür. Yaptığı çalışmalar sonucunda zamanla adı bütün Anadolu'da duyulmuştur.

Sabuncuoğlu Şerefeddin cerrahlık konusunda üç önemli eser yazmıştır. En önemli eseri, "Kitab-ı Cerrahiyyet'ül Haniyye"dir. Konularını minyatürlerle anlatan ve Fatih Sultan Mehmet'e ithaf edilen bu kitap İslam tıbbına büyük bir yenilik getirmiştir. Uzun yıllar hekimlik yaptıktan sonra, 1468 yılında "Müccerrabname" adlı eserini kaleme almıştır. Bu sırada 85 yaşındadır.

Sabuncuoğlu Şerefeddin'in en önemli özelliklerinden biri değişik deneyleri çeşitli hayvanlar üzerinde yaparak bilimsel sonuçlar elde etmesidir. Bazı deneyleri kendi üzerinde de yapmış ve bu deneyimleri de yazmıştır. Örneğin bir panzehirin etkisini denemek için önce o panzehiri içmiş, ardından kendini bir yılana ısırtmıştır. Kendi deyimiyle "Ne parmağı şişmiş ne de vücudunda bir belirti gözlenmiştir."

1470 yılında Amasya'da vefat eden Sabuncuoğlu Şerefeddin, Darüşşifadaki çalışmaları, yazdığı eserleri ve hayranlık uyandıran bilim adamı kişiliği ile bugünlere uzanmıştır.





Cerrahiyyet'ül Haniyye'nin Girişinden Bir Bölüm

“Ben zayıfların zayıfı ve en muhtaç kul olan el-Hac İlyas oğlu, Ali oğlu, Sabuncuoğlu lakaplı Şerefeddin. Allah belalardan korusun, Amasya Darüşşifasında tabibim. Bu şehirde geçimim kıtlık rüzgârında ve zamanın kalp kıran ellerinde düşküdü. Kendisi Zuhal yıldızının basamağı olan ve katında ilimden daha değerli bir şey bulunmayan ve makamında tıp ilminin tüm ilimlerin yarısı olduğu söylenilen sultana derdimi bildirmek ve zamanın sıkıntı rüzgârlarından kendimi korumak için tıp ilminden bir cerrahi kitap yazdım.

Bu geçen ömür ve uzun süren istekler içerisinde, ilmiyle gördüğüm ve yaptığım tecrübe ettiğim birçok acayip ve garip işleri bu kısaltılmış kitap içerisinde topladım. Şimdiki zamanın cerrahlarının çoğunluğu bu kitapta bahsedilen şeylerin çoğunu ne görmüşlerdir ne de duymuşlardır. Bu tip cerrahlar sadece bu dönemin revaçtaki kitaplarını incelemekte ve bunların içerisinde yazan şaibeli tedavileri uygulamaktadırlar ve bazen tecrübeleri olmadığı halde kendileri de hatalı şeyler ekleyip doğru yolu bulamamaktadırlar.

Bu kitabı Türkçe yazmamın nedeni şudur; bu devirde Rum kavimleri Türk dilini kullanmaktadırlar. Ayrıca bu dönemin cerrahlarının çoğu okuma yazma bilmemektedir ve okuma yazma bilseler bile hepsi Türkçe kitap okumaktadırlar. Böylece, bu kitabı Türkçe yazmakla bundan daha çok kişi yararlanacaktır ve bu sayede işin aslını öğrenip, birçok sorunlarını çözerek kendilerini hatadan ve beladan koruyabileceklerdir.

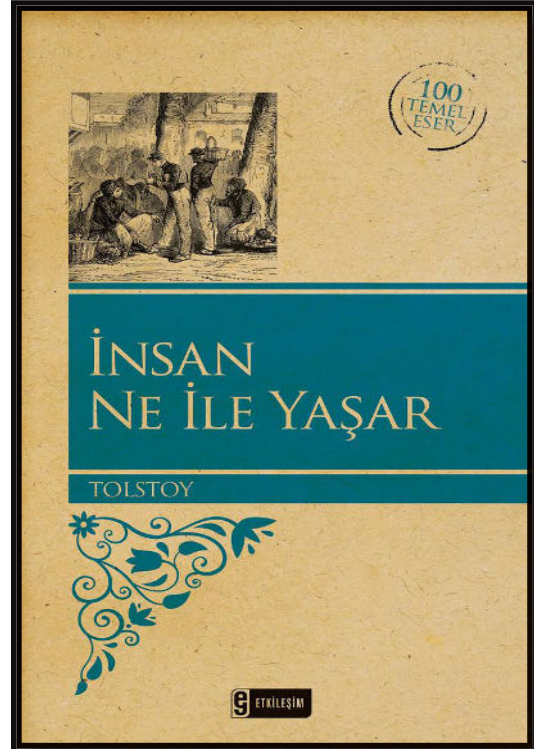
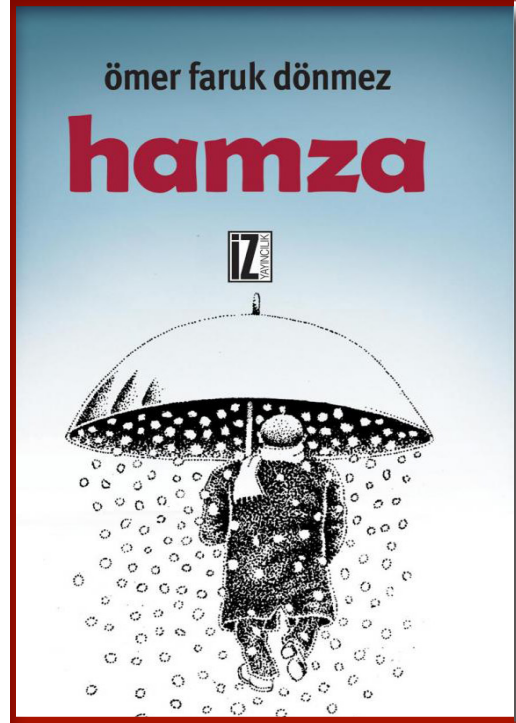
Bu kitabın üç bölümü vardır. 1. bölüm uzuvların ve hastalıkların dağlanması, 2. bölüm cerahatlerin yarılması, dikilmesi ve tedavisi, 3. bölüm ise kırık ve çıkıkların tedavisi hakkındadır. Bu kitaba Cerrahiyyet'ül Haniyye adını verdim. Tedavileri anlatırken önemli olanlarında üstadı, hastayı, kullanılan aleti ve tedavi yöntemini tasvir ettim.”



Şerafeddin Sabuncuoğlu'nun Cerrahiyyetü'l Haniyye adlı kitabındaki renkli minyatürler. Bu minyatürler Türk tıp tarihinde bir ilktir (Prof. Dr. İlter Uzel).

*Türkiye Ekopatoloji Dergisi 2005; 11 (3): 93-158

OKUNASI KİTAPLAR



D'OKUNASI CÜMLELER

“Yorgunluktan uykunuz geliyorsa, ne mutlu size, hâlâ çocuksunuz; fakat uykunuzu kaçırıyorsa yorgunluğunuz, üzgünüm bayım, büyüdünüz ve hapı yuttunuz.”

(Ömer Faruk Dönmez, Bir Yobazın Günlüğü)

“Sakin aklınızdan çıkarmayın, gerçekten önemli olan tek bir an vardır: Şimdi! En önemli an yaşanan andır, şimdidir; çünkü yalnızca şimdiyi değiştirmeye gücümüz yeter. En çok ihtiyaç duyulan kişi, o an yanınızda olandır; çünkü hiç kimse, ne zaman, kime, ne gibi bir ihtiyacı olacağını bilemez. Yapabileceğiniz en önemli iş, o an yanınızda olan insana iyi davranmaktır, çünkü o insanın yeryüzüne gönderiliş nedeni budur!

(Lev Nikolayeviç Tolstoy, İnsan Ne ile Yaşar?)

“İnsanların en zayıf tarafları, sormadan, araştırmadan, düşünmeden, kafalarını patlatmadan inanmak hususundaki hayret verici temayülleridir. Dünyadaki yalancı peygamberleri yetiştirmek ve beslemek için en iyi gübre, işte bu bilmeden inanmak için çırpınan kalabalıktır.

(Sabahattin Ali, İçimizdeki Şeytan)

“Bana insanlardan mı bahsediyorsun? İnsanlar mazide ve tarihin yaprakları arasında kaldılar. Bu gördüklerin birer karikatürden başka bir şey değildir.”

(Hüseyin Nihal Atsız, Ruh Adam)

“Zaman ne kadar geçerse geçsin, bazı konularda hiçbir şeyi değiştirmez. Elinden malını mülkünü, varını yoğunu alsalar, bundan ölmezsin. Bunları yine edinebilirsin. Ama onurunu kırar, ruhunu öldürürlerse, işte buna çare yoktur.”

(Cengiz Aytmatov, Gün Olur Asra Bedel)

“En kötüsü, hayır demeyi öğrenemedim. Yemeğe kal, dediler: kaldım. Oysa kalınmaz. Onlar biraz ısrar ederler; sen biraz nazlanırsın. Sonunda kalkıp gidilir. Her söylenileni ciddiye almak yok mu, şu sözünün eri olmak yok mu; bitirdi, yıktı beni.”

(Oğuz Atay, Tutunamayanlar)

“Konuşmam yetmiyormuş gibi düşünmeye de başladım. En kötüsü buydu. Çoğu insanlar gibi düşünmeden konuşsaydım kimse bir şey demeyecekti ama ben düşündüğümü söylemeye kalktım.”

(Yusuf Atılgan, Aylak Adam)

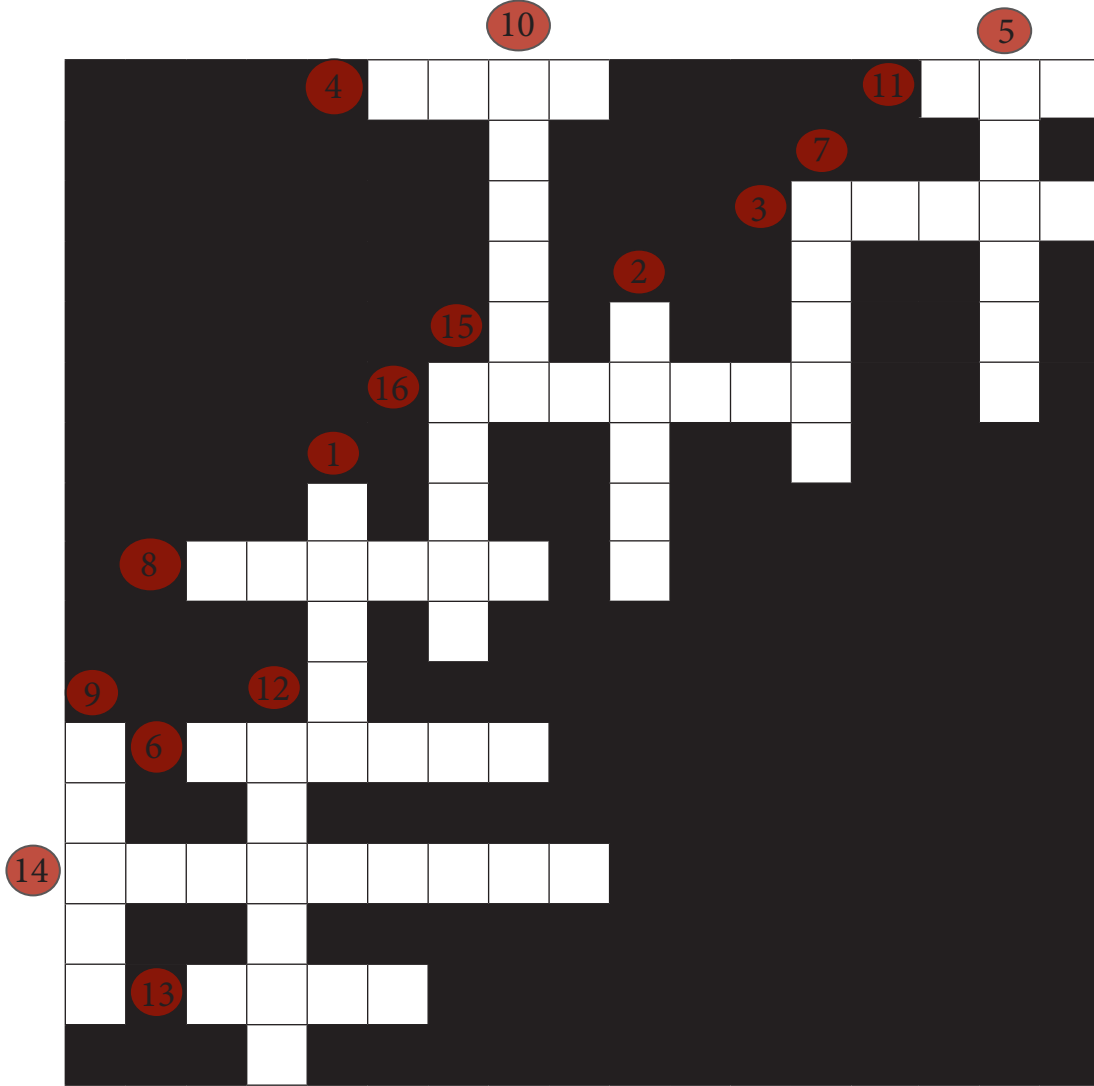
“Başka insanların yüzüne bakabilmek için ilk önce kendi yüzüme bakabilmeliyim. Çoğunluğa bağlı olmayan tek şey insanın vicdanıdır.”

(Harper Lee, Bülbülü Öldürmek)

“Bazen düşünüyorum, ne garip mahlûklarız? Hepimiz ömrümüzün kısalığından şikâyet ederiz; fakat gün denen şeyi bir an evvel ve farkına varmadan harcamak için neler yapmayız?

(Ahmet Hamdi Tanpınar, Saatleri Ayarlama Enstitüsü)

BULMACA



Ayşegül İrem KAZDAL-11/A
Şeydanur BALTÜRK-11/A

- 1- Üşümeyen, yorulmayan, acıkmayan, susamayan, uyumayan, durmayan, gıdası vatan aşkı, oksijeni dualar olan kişi.
- 2- Allah uğruna canını feda eden, öldüğünü sandığımız fakat ölmemiş kişi.
- 3- Gönülden sevilen, gönül verilmiş olan, sevgili anlamlarına gelen Farsçadan dilimize geçmiş sözcük.
- 4- Herkesin bir kez yaşayacağı, hayatı anlamlı kılan, hayatın sonu değil, sonucu olan durumdur.
- 5- Arapçadan dilimize geçmiş olup adil olma, hak gözetme anlamına gelir.
- 6- Aynı anne babadan doğmuş olan kimselerin birbirlerine göre adı.
- 7- Allah için yaşayarak gerçekleştirilen tebliğ hareketidir.
- 8- Ulaşma, erişme, kavuşma, buluşma, beraber olma anlamına gelir.

- 9- Ilımlı, merhametli, vicdanlı olma anlamlarına gelen Arapça kökenli sözcüktür.
- 10- Düşünülen ama mümkün olmayan, ya da bildirdiği dönemde gerçekleşmesi imkânsız gibi gözüken durum ya da mekân.
- 11- Dilsiz, susmuş kişi anlamına gelir.
- 12- Arapça kökenli olup güneş ışığı, aydınlığı anlamına gelir.
- 13- Yeterli, yetecek ölçüde olan anlamına gelir.
- 14- Herkesle yaşanamayan, bazısına karşı bol keseden kullanılan, bazısına cimrilik ettiren, yapmacık olanı insanın üzerinde çok kötü duran hoş, duygusal davranış.
- 15- Kişinin doğduğu veya yaşadığı, barındığı, gerekirse uğrunda canını vereceği toprak anlamına gelen Arapçadan dilimize geçmiş sözcük.
- 16- Çılgılık, feryat.